

Előfizetési árak:
 Egész évre . . 1° frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adjuk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vez. 101

Visszhangok.

— Kossuth Lajos emlékezete. —

Pécs, 1896. március hó 19.

(S. Á.) Ma két éve, hogy a végzet oly megrendítően sujtá nemzetünket; ma két éve, hogy „révparthoz ért a gálya, világkörtutatót járt kormányosával. S megtértében egy új világot lelt maga előtt az ő világ helyén.“

Kinek emlékezete lenne oly korlátolt, kinek szive lenne oly elfásult, hogy keblében vissza ne hangoznék a siri csendnek az a szomorúsága, mely a nemzet lelkére szállt alá, mikor az országot villámgyorsasággal befutotta a baljóslatu hír, hogy a turini remete súlyosan megbetegedett. Jóllehet, hogy fohászokodott epedezőn az egész nemzet az ő nagy betege felocsudásáért, jóllehet, hogy milliók sejtették egy szomorú eshetőség rettegett bekövetkezését, de a siri csendet jajveszékléssel zavarni, a baljóslatu sejtelemnek kifejezést kölcsönözni ugyan ki merészelt volna szentégtörő ajakkal? Mintha az egész nemzet kölcsönösen kötelezte volna magát a fájdalom-csikarta könyveket a vérző szivbe némán elfojtani! És a szomorú siri csend köde volt e hazán, míg Kossuth apánk lelke az égbe szállt fel, hogy a mennyei atya zsámolyán térdelve kérje őt: „Isten áldd meg a magyart!“ Megdermedve vetők a gyászhirot, mindenki érezte, mindenki

tudta, hogy letűnt a nap, melyben felettünk ragyogni és égni láttuk mindazt, mi nemzeti történelmünk fénye, nemzeti hivatásunk nagysága, nemzeti erényeink hatalma, nemzeti szellemünk dicsősége.

Elszenderülését milliónyi szivek halk zokogása kísérte s visszahanyatló feje felett megjelent a történelmi dicsőség sugárkoronája. A halál a fekete gyászból aranyhidat vert számára, a melyen át egy halás nemzet könyei közt és ugyanazon halás nemzet kegyeletes lelkesedésének zokogó kitörései közt bevonult a halhatatlanság örökkévaló országába.

Kossuth Lajos meghalt! Nem, ő nem halt meg, él és élni fog mindörökké! Bár nem látjuk, fájdalom, nem látjuk többé a kereket, mely Magyarország fejlődésének óráját mozgatja, de érezzük, hogy az óra nem szűnt meg járni, Kossuth Lajos emléke, Kossuth apánk szelleme hajtja még azt.

Azok közé a ritka nagyságok közé tartozott, kik nem a véletlennek köszönhetők sokszor egész érdemükön és értékükön felüli emelkedésüket, hanem kik a maguk erejével készítik elő nagyságuk alapját, sikereiknek feltételeit. Nem a kor szelleme tette oly nagygyá Kossuthot, az ő szelleme, az ő csodásan nagy szelleme volt a korszakalkotó.

Elmondjam, hogy ki volt Kossuth, hogy minő érdemei voltak, hogy miért

drága, miért áldott előttünk az ő emléke? Olvassátok el a történelmet és ismerni fogjátok őt. Megtanulhatjátok belőle, hogy nem volt senki ezen a földön, a ki jobban szeretne volna e hazát s jobban rajongott volna fajáért, nemzetéért, mint ő. Ezért teteteinek magasztos és lélekemelő emléke örökké fog élni a magyar nemzet, de sőt — az egész világ emlékezetében.

Történelmünk legragyogóbb dátumát, az 1848-iki év eseményeit és vívmányait, melyek a hervadhatlan lapokon a legragyogóbb betűkkel vannak felírva, kinek köszönhetnők, ha nem Kossuthnak? Mint egyik szónokunk oly szépen mondotta, a midőn a fél világ megrázkódott és az óra elkövetkezett, az ő szózatára támadt fel a nemzet, az ő hívó szavából támadtak a semmiből a szervezők, a hű társak, a hadverő seregek és vezéreikkel megvívták a népszabadság legfonságesebb csatáit, hírül adva a világnak:

„Él magyar, áll Buda még!“

Ő foglalta össze a nemzet Mohács oldotta kényét. Az egyetemes magyar nemzet, az az alap, melyen él és melyen fejlődik az ő alkotása. Ő adta meg az önrendelkezés jogában a népnek az őt illető fenségét. Ő teremtette meg a magyar parlamentárizmust, melynek szükségképeni velejárója a független és felelős magyar miniszterium.

Ő bocsájtotta a gondolatot szárnyra

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Reminiscenciák Kossuth temetéséről.

Irta: Lala. —

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

„Ha még egyszer azt üzeni Mindnyájunknak el kell menni.“

Hej! nem üzen már ő többet semmit, azért sirtunk, azért sirunk még ma is, ha eszünkbe jut, pedig mikor nem gondolkunk rá?

Az a nóta, a mely hirdette az ő dicsőségét, az a dal, melyet énekel a nép a hármas hegység fehérülő csucsaitól le a zugó Adriáig, mely legszebb bizonyítéka annak a gyermeki szeretetnek, a melylyel viseltettünk iránta . . . az volt az ő gyászindulója.

Meghalt a mi apánk, a szabadság istenasszonyának leghűbb fia, a mi édes földünknek legjobb gyermeke, a ki egy szavával, azzal a gyújtó szóval, hadseregeket teremtett, csatákat vívott, diadalokat aratott; a ki úgy szeretete hazáját, mint szeretni azt nem is tudja senki; a ki élt, munkálkodott, szenvedett ezért az országért s a ki jutalmul azokért a titáni munkákért, azokért az emberfeletti szenvedésekért, a melyeket a száműzetés majdnem félszázados keservei neki

okoztak, nem kapott nemzetétől egyéb jutalmat, mint honfitársai igaz szeretetét, mely őt boldoggá tette, és azt a kis darab helyet az édes hazai föld ülén, a hol örök álmát aluszsza, álmódva egy boldog, szabad hazáról . . .

De nagy szelleme itt lebeg közöttünk, s bár hallgat az ujkor Cicerója s nem dobog már az a mindig értünk verő sziv, mégis hangzik a nóta, mégis felcsendül a dal:

„Ha még egyszer azt üzeni Mindnyájunknak el kell menni“,

és fog szólni a nóta, hangzani fog az ének, míg magyar lakik e földön, míg a hazának csak egy romlatlan gyermeke legyen, mert ha eltemettük is őt, nem temettük el az eszméket, nem! — Kossuth eszméi élnek, kitörnek abból a keskeny sírból és eget kérnek!

* * *

Úgy nézett ki azon a szomorú napon a mi fővárosunk, mint a mesebeli fekete város, gyászos volt ott minden — az emberre különös lelkesítő és mégis fájdalmas benyomást tett az a nagy, lehet mondani pompás feketeség — fájt, mert őt gyászolták, lelkesített, mert egy nemzet gyászsa nemcsak leverő, egy nemzet, a mely nagyjait így tudja becsülni és tisztelni, a melynek gyászsa ily felemelő, van abban erő élni is, — és ez a tudat lelkesít.

A ki csak tehette, elment, hogy lerója halálja adóját és bemutassa tiszteletét nagy

halottunknak. Budapestre jöttem én is, és a mi benyomást e nap tett rám, és a mint a nap emlékei elvonulnak most lelki szemeim előtt, azt akarom itt gyöngye szavakkal ecsetelni.

És ha az ő korát mérné ki számunkra a kegyelmes Végzet, nem volna több egy nap, egy éjszaka, a mikor e nap színei elmosódnának lelkünkben. Unokákról unokákra száll majd ez a költői álm, a melyhez nincs hasonlatos a mitológiában, a történetben, a legendák csodaszertő világában. Egy napon megindul Magyarország népe és milliók özönlöttek zokogva egy kicsiny koporsó nyomában. A szülők hódolattal hajoltak meg a koporsó előtt, földetlen fővel állt az egész ország, a míg a halott elvonult előtte. Gyermekek kiterjesztették karocskájukat és sirtak, és az anyák így szóltak kicsiny fiaikhoz:

— Ime így megyen utolsó útjára, a kit a nép szeret, az ő egyszerű jó szivében.

A nap fényesen ragyogott fenn az égen és arany hátteret csinált annak a fekete képnek, a melyen egy nemzet sirtatja legjobb fiát — és a természet diadalát ünnepli felszabadulásának a szarnok tél uralma alól — és mi a legnagyobb szabadsághőst temetjük.

Egy átláthatatlan fekete tömeg volt az előtt az épület előtt, a melyből először hangzott a szabadság szava és a hol utolsó útjára készült Kossuth!

Megkezdődik a gyászszertartás, minden

szabadjára, a felszabadított ember diszéré és javára, azaz ő teremtette meg a sajtószabadságot.

Ő törölte el az osztálykülönbséget, a jobbágyságot, — hazát adott a népnek. Hatalmas szavára eltöröltettek a nemesi kiváltságok, megszüntetett a rendiség, felszabadított a jobbágyság és jogegyenlőség lón.

Árpádban a honalapítót, Kossuthban az ujkori Magyarország megalakítóját tiszteljük. Szent István bölcs elméje és lángoló szive hozzá kapcsolta a pogány nemzetet Európa keresztény műveltségéhez, Kossuth lelke pedig az ujjaszületett Európa szabadságához, államjogi és műveltségi rendszeréhez. Ha Árpád nincs, nem lett volna hazánk, ha Szent István és Kossuth nem születik, romokba temetkezhetett volna Magyarország.

A nagy emberek végzetében ott leselkedik a tragikum!

Közpályáját a kufsteini börtön küszöbén kezdte és 45 évig tartó hontalansággal végezte. 92 évig élt hazájáért és aztán meghalt . . . hontalanul!

Mint ifjut börtönbe vetették, mint öreget száműzték. Mint ifjut a magyar biróság ítélte árulónak, hogy tömlöcbe vesse az államhatalom, a magyar kormány; az öreget a magyar törvényhozás dobta ki számkivetésbe, hogy polgára se lehessen elvesztett hazájának, tagja se legyen a nemzetnek, melyért feláldozta mindenét és elvesztett mindent, hogy felszabadítsa az országot, mely szabaddá lett általa. Mint férfiú kiküzdötte az eszmék harcát, merészen ledöntötte a középkor bástyáit, új társadalmat, egységes nemzetet forrasztott össze, hazánk legnagyobb törvényhozója lett. S midőn ránk támadtak Német- és Oroszország hódító hadai, hogy letiporják Magyarországot feltámadását s a polgárhá-

egyszerűen, pompa nélkül és ez az egyszerűség mégis milyen szemképráztató, milyen fényes. — Majd előlép az elhunyt egyik leglelkesebb bajtársa, az ősz író, megáll a koporsó lábánál, fájdalmasan végig néz azon . . . egygyel megint kevesebben vannak, de az az egy, az az első volt . . . kitöröl szeméből egy könnyecpetet és ezüst csengésű hangon kezdi rá a halotti beszédet, mely méltó a halotthoz: „Révparthoz ért a gálya világ körül járt kormányosával. S megtért, egy új világot lelt maga előtt az ő világ helyén. A régi tölgyerdő táján, csak egyes vihártépte törzsek állanak meg. Kilenc lustrum mult el azóta. Ledől a többi . . . De kidőlt erdő helyén egy új pálmageszt emelkedett fel azóta. Az egyvívásu korból megtört alakok, megőszült fejek fogadják a visszatérőt: de körülöttük egy új nemzedék nőtt fel, szeretetben őseikhez hasonló, de munkában erősebb, ismeretekben tudósabb azoknál.“ Mennyi igazság, mennyi költői szépség már ebben a bevezető hasonlatokban is — és mondja tovább, sir ő is, sirunk mi is és mikor azután elhallatszik az utolsó szava, hogy „az örök hazában hirdessék nevednek emlékét, a késő századok!“ felpendül az ének, olyan sírón, olyan keservesen:

„ . . . Balsors a kit régen tép
Hosszra vig esztendőt,
Megtűrhötte már e nép
A multat s jövődöt.“
Most megindul a menet. A utcán ten-

boru lázadását indították ellenünk, hogy széttépjenek: Kossuth Lajos emelte magasra a magyar zászlót s szólította fegyverre a nemzetet. Követte a nemzet véres harcra, diadalmas csatákba, vészes bukásba. De ezzel a forradalommal mentette meg nemzetét, nemzete becsületét, jogát, jövőjét, fennmaradását. Es ő mégis a hóhér elől kénytelen menekülni, nem, hogy gyáva futással idegen földön jobb jövőt keressen magának, hanem, hogy bejárja a nagy világot és a föld népeinek hirdesse a legigazított magyarok igazságát.

Távol hazájától is csak érte élt, csak érette küzdött szóval és tettel. Hirdette idegen nemzetek között Magyarországot nagyságát, dicső multját és fényes jövőjét, nem kereste száműzetésében sem a halált, csak-hogy minél tovább mutathasson honfitársainak példát hűségben, jellemzilárdságban, vaskövetkezetességben, önzetlenségben, lángoló hazaszeretletben és emberi nagyságban.

Es bár lelke csillaga csak távolról tünt át hozzánk, de azért tudtuk, hogy szive értünk dobog; éreztük, hogy szelleme cherubként állja el lángpallosával az utját mindazoknak, kik nemzeti önállóságunkat, honi nyelvünket, a felvilágosodás eszméinek meggyökeresedett életfáját ki akarják ragadni abból az édenből, melybe ő vetette a magot és melyet szive melegével és értelmével világosító sugaraival ő növelt.

Mielőtt elválnék, idézzük fel Jókai bucsuztató beszédének utolsó részét:

Látom a nagy alakot akkor, a mikor legfényesebb volt. Azon az örökké emlékezetes juliusi ülésén az 1848-iki képviselőháznak, a melyen Kossuth felhívta a törvényhozást, hogy mentse meg a hazát és míg ez meglesz mentve, szüntessen meg önkeblében minden viszálykodást.

Most is lelkemben zúgnak Kossuth Lajos soha el nem felejthető végszavai e

gernyi tömeg, a fekete szőnyeggel díszített ablakok mindenütt megtömve, egy félmillió ember várja némán, csendesben a halhatatlanság dicső útjára menő Kossuthot. És a merre megy, a merre vonul az a másfélezer talpig gyászba öltözött nő, a kik a honleányok gyászát személyesítik, a merre huzódik az a sok gyászszeker tele koszorúval, a mely a nemzet elismerését jelképezi szerényen és a merre megy az az egyszerű sárga, minden disznélküli koporsó, mindenütt a legnagyobb némaság, mindenütt a legnagyobb csend honol, mindenki érzi a pillanat magasztosságát — egy nemzet mutatja be hódolatát, rója le háláját, legalább némiképen legnagyobb fiának.

Ott mennek a bajtársak is, jó öreg honvédek, megtépett zászlójuk fennen villog a fekete ocean felett. Régi, foszladozó zászlók, füzöld buzavirág szövetségüket kiette a moly, a penész. Selymük megkopott, szine hagyott foltok ékteleniték el a ropogós selymet, talán a kiömiő vér mosta le róluk év tizedekkel eselött a tarka szinek frissességét. Ott viszik a másik nagy szabadsághős zászlóját is, ez még hallotta a tárogató csatára hívó hangját, ez még látta a nagy Rákócyt, Bercsényit „vitéz magyarok vezérét, Bezerédyt.“ Az arra járó szellő meglebegteti a zászlót és büszkén ragyog még most is, az idő megviselte szöveten „Pro Libertate.“

Közbe-közbe megtöri a csendet, a papok éneke, a kik a himnuszszal kísérik a nagy halottat, majd a tömeg éneke csak

nagy jelenetben: „Ha van e hazában még sajtó kebel, mely orvoslásra vár, ha van kívánság, mely kielégítésre vár, szenvedjen még egy kissé e sajtó kebel s várjon még egy kissé e kívánság, ne függesszük fel ezektől, hogy a hazát megmentjük.“

Es látom e szavakra az egész törvényhozó testet, mint egyetlen embert felállani és hallom rádörögni: „Megadjuk!“ „Adunk életet és vagyont a hazáért és elnémitjük fájdalmainkat!“

Magyarok!

Halljátok még egyszer Kossuth ez örök szavait. S legyetek oly nagyok, mint akkor voltatok! hadd visszhangozza aztán a ravatal Kossuthnak akkori mondását:

„Leborulok e nemzet nagysága előtt!“

Előfizetésre való felhívás

„PÉCSI FIGYELŐ“ XXIV-ik évfolyamának második negyedére.

Ide s tova negyedszázada lesz, hogy a „Pécsi Figyelő“ a függetlenségi eszmék zászlótartója hazánk eme végvidékének mondható részén. Hosszu pályafutása alatt soha sem tért el kitűzött céljától, folytonosan szószólója volt a függetlenségi törekvéseknek és jóban, rosszban kitartott elvei mellett, úgy annyira, hogy ma már büszkén hivatkozhatik multjára, mely immár kész politikai programm.

Azóta a „Pécsi Figyelő“ olvasóinak szaporodásával egyre fejlődött, egyre haladt s másfél éve, hogy mint **napilap** szolgálja egy a közönség érdekeit, mint azt a nagy eszmét, mely Magyarországnak a perszonál unióig való önállóságát akarja létesíteni.

alig hálhatóan „Kossuth Lajos apánk azt üzenté“ és a kendők százezrei integetnek a távolban eltűnő koporsó után, Isten veled Kossuth Lajos, Isten veled! A zászlók mind meghajlanak a koporsó előtt, mintha egy uralkodó menne ott — de hisz uralkodott ő a nemzete szívében.

Három óra hosszat vonul a menet, mig célhoz ér, ott azután még egyszer bucsút int a honvédszászló, akkor átadják a koporsót az anyaföldnek, a melyet megszentel ez a koporsó — azután vége mindennek, a ki teheti, szerez még magának egy levélkét emlékül az egyik koszorúból, azután szétoszlik a tömeg és Kossuth Lajos emléke megmarad a mi szívében — és fényesen, a napnál ragyogóbban a históriában.

Este hajón tértem haza kis városomba egy kitörülhetetlen képpel emlékezetemben és mikor a földézetten állva, a messzeségbe eltűnő fekete város felé elméláztam, a mely büszkén mondhatja őt már a magáénak, az elfutó hullámok zaja és az arra járó langyos szellő suttogása összefolyt egy bus melódiába:

Tavasz elmúlt, a rózsának
Lehullott a szép virága,
Ne sirj, ne sirj, Kossuth Lajos
Lesz hazádnak szabadsága
Mi neked fáj, nekünk is fáj,
Könytünket viselni bajos,
De Istenünk segíteni fog,
Ne sirj, ne sirj, Kossuth Lajos,

A „Pécsi Figyelő“ főirányát képezte a múltban, úgy képezi a jövőben is az igazságnak pártatlan kimondása. Ez okozta azt a nagymérvű fölkaroltatást, mely lapunkat a Dunántuli rész legelterjedtebb lapjává tette.

Igyekezni fog a „Pécsi Figyelő“ jövőben is lépést tartani a haladó korrall és naponta számot ad a városban, a vármegyében lefolyt eseményekről; természetesen az aktuális országos eseményeket is figyelemmel kíséri és ezekről is tájékoztatja olvasóit.

A „Pécsi Figyelő“-t hivatásos újságírók írják, gondosság, jó magyaros stílus és megbízhatóság azok, a kik vezetik őket, a régi gárda tagjait közleményeik megírásánál. Vezércikkeink mindig aktuális eszméket ölelnek föl és tájékozzák a közönséget a politika és társadalom ugynevezett szálló ígéről. Tárca rovatunkban főszólyt helyezünk azok színvonalára és leginkább saját nevelésű tárcáink dolgozatait mutatjuk be, olyanokét, a kik ugyszólván a mi közönségünk előtt izmosodtak meg. Helyi-kezzel persze idegenben élő, tőlünk elszármazott ismerős íróktól is hozunk dolgozatokat, el nem zárkozva a tudományos jellegű, vagy fordított tárcák elől.

Különös gondot fordítunk a városi és vármegyei közélet nyilvánulásaira. Közgyűlési tudósításainkat a hűség és megbízhatóság jellemzi, a miben nagyban segítségünkre van gyorsíró munkatársunk.

Hírvonatunk, a mint tapasztalhatta közönségünk, napról-napra élénkebb és változatosabb, a mit belső dolgozó társaink ügyessége és leleményessége mellett nagyszámu vidéki levelezőnknek tudhatunk be.

Ezenkívül a közgazdaság, tanügy, irodalom és művészet külön rovatai teszik lapunkat érdekessé, a mit országgyűlési és távirati rovataink csak fokoznak. Fővárosi kipróbált és megbízható tudósítónk gondoskodik róla, hogy a mi közönségünk a legfrissebb híreket előbb tudja meg a mi lapunkból, mint a fővárosiakból.

Ha még fölemlítjük, hogy ujév óta naponta négy oldalas regény mellékletet adunk lapunkhoz, melyek összegyűjtve csinos kis kötetet képeznek és pedig évenként 4—5-öt, alig hiszszük, hogy minden igényt ki nem elégítettünk.

Bizalommal fordulunk tehát a közönséghez, kérjük az évnegyed alkalmából előfizetések szives megújítására. Lapunk ezután is az esti órákban jelenik meg Pécsen, úgy hogy másnap reggel minden vidéki előfizető olvashatja.

Heti kiadásunkat továbbra is fentartjuk azokra való tekintettel, a kiknek nem szükséges naponként az újság és a szellemi táplálék.

Lapunk előfizetési ára marad a régi.

A napilapé:

Félévre 5 frt
Negyedévre 2 frt 50 kr.
Egy óra 85 „

A heti kiadásé:

Félévre 1 frt 50 kr.
Negyedévre 75 „

Hazafias tisztelettel a

„Pécsi Figyelő“
szerkesztősége és kiadóhivatala.

Hirek.

Pécs, 1896. március hó 19

Holdszugár kalandja.

— Szenszációs leleplezés —

Legifjabb Holdszugár urfi egy este gyalázatosan unatkozott fönn az égen. Buvócskát játszott egy ideig a bodros felhők közt, de csakhamar megelégette ezt a multságot s — azon kezdte törni a fejét, hogy mit csináljon? Ezüstös fényű homlokát az ablaküveghez szoritotta s gondokozott hosszasan, sokáig — mintha azt akarta volna eldönteni, hogy mikor lesz uj városháza Pécsen.

Egyszerre csak nagyot ütött a homlokára s fölkiáltott a francia színmű irókkal: megvan!

És megvolt.

Sokszor hallotta panaszkodni az öreg Holdszugárt, hogy elmúltak a régi szép idők. Esténként vacsora után jó falusi vinkó mellett visszaidézi lelkében a multak boldogságát és rendesen sirva fakad.

Hová is lettek azok a boldog napok — mikor még az egész világ édes ábrándozások között óhajtotta a hold nyájas sugarát? A család dicsősége hanyatlik. Valami átkozott konkurrens akadt a földön s az most teljes erővel uralja a tért.

Legifjabb holdszugár, a család szeméfénye és büszkesége elhatározta, hogy széttekint a földön s megismerkedik azzal az átkozott vetélytárral.

Azután, ha másképp nem sikerül neki, hát kiegyezik vele 50 percentre.

A gondolatot pár pillanat mulva követte a tett. Fölhuzta lábára sarkantyus csizmáját, felvette az öregnek érdemrendes dísz ruháját és kimászott az ablakon.

Hóhó! . . . Hisz az ott Aidingér bácsi, éppen most kopogtat Fehérváry ajtaján, hogy ne hagyja a szószban, hisz ő nem ugy akarta . . . Majd megindul körutjára.

Rálépett a tyukketrec tetejére s hip hop leugrott a földre.

Hová esett?

Egy szomszéd város közepén egy lámpára esett, mely megingott a sulya alatt, vagy talán a szél miatt? . . . Nem tudni.

— Ah! Hát te vagy az? Te? Ejha? micsoda szerencsétlen, halavány konkurrens! És te akarod elhódítani a mi klienseinket? Szégyeld magad!

A villamos lámpa pislantott egyet, de azért nem szégyelte magát.

Legifjabb holdszugár urfi folytatta monológját:

— Hát itt röpködnek most ezek a hütlen lepkék, pillangók, a kiket könnyű szerrel elhódítottál tőlünk, te csaló, te svindler! Itt röpködtek most mindnyájan, ti szolitéres, butonos, empires, pelenires leányok, asszonyok, ti monoklis, biciklis, spleenes uracsok?! Ah! ah! És ezelőtt jó voltam én és családom, az ezüstös fényű Holdszugár nemzedék, most meg lenéznek bennünket!?

Megvető pillantással nézett végig a tarka pillék csoportján s mély kifakadással kiáltott le közöjük:

— És hogy még jobban meggyalázzátok családom ősi nevét, ti millenniumra készülő gögös nép, azt akarjátok, hogy csábító fény sugarából font koronánkat valami ördögös mesterség segítségével egy méternyi közelségre lehozzátok magatokhoz?! Igen?! No hát abból semmi sem lesz! Olyan ködfátyolba burkolozunk akkorra, hogy többet meg se láttok! Adieu!

Ezzel fölpattn egy felhőre és tovább ment, az üldöző végzet azonban nyomon követte s a felhőbeli express vonat ablakából lebukfencezett Pécs város közepére.

Itt is villamos lámpákkal fogadták s szegény Holdszugárnak tönkre silányították a

kedvét. Összeszorult a szive és sirni kezdett.

Megszánták az Egek szegény fuccskát és elhatározták abban a szempillantásban, hogy megvigasztalják.

Felsegítették ujra egy vonatra, de es már nem rohant, csak ugy mászott, mint a csiga. Azután letették a szigeti városnak valamelyik részébe, a hol még sötétség uralkodott.

Kis Holdszugárnak megdobbant a szive. A vakító fényű lámpák helyett sárgás, nyomorult lángokkal találkozott, amelyek csak ugy pislogtak az ő tündöklő fénye mellett. Pompás fogadtatás! Oh! ilyenről álmodott ő már régen!

Sőt tovább mentek szivessegenben.

A mint észrevették megérkezését, a sárgás lángok is kialudtak egymásután s most legifjabb Holdszugár fényének teljes pompájában tündökölhettek. Vissza van hódítva a tér, nincs még vessze Lengyelország! — kiáltott a lelkesültség hangján.

Annyira elkábitotta a dicsőség mámorja, hogy szinte kételkedni kezdett annak valóságában. De nem! Hiszen fönn van, nem alszik. Meghuzta fényes üstökét és fűjt. Tehát nem álom, óh, nem! A legédesebb valóság.

Holdszugárnak egyszerre elmúltak rettenetes eszméi. Elhatározta, hogy a tervet nem valósitják meg. Nem fosztják meg a világot fényüktől, továbbra is boldogítani fogja a holdszugárfaló poétákat.

S kinek köszönheti est a világ?

Oh, neked, egyedül neked Pécs, nemes városa, hol nem pocsékolódik a gáz, de a gáz nem is gáz . . . Nyugalmas jóéjszakát!

Turiddu.

Napirend 1896. március 20-án.

Naptár: péntek, márc. 20. — Róm. kath. Joakim. — Prot.: Hubert. — Görög-ke: (márc. 8.) Teofilakt. — Zaidó: Nisan 6. — Nap két 6 óra 5 perckor. — Nyugszik 6 óra 10 perckor. d. u. — Hold két 4 óra 50 perckor délután; — Nyugszik 2 óra 08 perckor éjjel.

Időjárás: hőméréklet 9 fok Cels. meleg, légnymás 752. — Kilátás: a központi meteorological intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett enyhe idő, helyenkint csapadék várható.

Színház: „Charlye nénye“, bohózat.

(Ösztöndíj-adományozások.)

Az orsz. magyar izr. ösztöndíjgyelet válaszmánya az 1895—96. tanévre megállapította azon egyetemi ifjak neveit, kiknek egyleti ösztöndíjakat adományoz. Az ösztöndíjasok között vannak Pécsről: Leichter Vilmos, műegyetemi hallgató, a ki a Wahrmann Mór féle ösztöndíjalapból 60 frtot élvez; Fuchs Ignác, műegyetemi hallgató, ki a Pollák Jakab-féle ösztöndíjalapból 100 frtot nyer; Moór Emil, orvostanhallgató, ki a dr. Goldberger Adolf féle ösztöndíjalapból 100 frttal jutalmaztatik; végül Kaposvárról Weiler Gyula, bölcsészethallgató, a ki 100 frt egyleti ösztöndíjban részesül.

— (Uj távirahivatal.) A kereskedelemügyi miniszter a szentlőrinc-slatinai helyi érdekű vasutnak Baranya vármegyében fekvő Sztára-Zaláta állomását állami és magántáviratok kezelésére felhatalmazta.

— (Ezredéves kiállítás.) A pécskerületi bizottság ez uton figyelmezteti az ezredéves országos kiállításban résztvevő kiállítókat, miszerint a kiállítás igazgatóságának intézkedése szerint, a kiállítási tárgyakat március hó 15 től kezdve beszállíthatják. A kiállítók csak saját érdekekben cselekesznek, ha tárgyaikat idejekorán küldik el a kiállít-

tásra, mert a késedelmes elküldés következtében csak savarokat idézhetnek elő, sőt ha folyó évi április hó 15 ig sem küldenék be tárgyaikat, kiteszik magokat azon eshetőségnek, hogy tárgyaik a kiállításra a legjobb akarat mellett sem lesznek elfogadhatók.

— **(A kik megrendelésére undorodnak.)** Az az immár országosan hirhetté lett két bizalmat szavazó levél, melyet a város nevében, a közönség tudta nélkül, csak úgy suttymban elküldtek a sárgafekete generálisnak és hű Sancho Pansa-jának, a félhivatalos „O. É.” közleménye szerint azösszerinti szövegében a következő: A miniszternek szóló:

„Nagyméltóságú magyar királyi honvédelmi miniszter ur!

A politikai élet küzdterén a vezetésre hivatottak mindenütt ki voltak és ki lesznek téve a meggyőződésük különbözőségénél fogva a heves, igen sokszor igaztalan megtámadtatásoknak a ezek ellen vértet csakis a hivatás hasznias átérzése, a tiszta öntudat és a történelem igazságossága adhat.

Amde, amidőn a közéletnek köztudat által mindenben nemcsak ismert régi bajnokát, egyik vezérferfiát, a magyar honvédség biztos fejlődésének megteremtőjét, a legmagasabb királyi bizalom méltó osztályosát — a személyes boszu olykép támadja meg, mint az a most megjelent röpiratban megdöbbentő cinizmussal történik, ily erkölcsi súlyedtség felett minden nemesen érző szívből a valódi undor gerjed fel s az erkölcsi érzület teljes megvetésével elítéli a támadót. Ekként érzvén — sietünk mi is — e város közönsége nevében a kérdéses röpirat felett a közbotránkosásnak kifejezést adni azzal, hogy nagyméltóságod nemes szive, lelke, áldásos működése, érdemei oly magasan állanak, melyeket ily galád támadás nem is érinthet.

Engedje meg, nagyméltóságod, hogy ezen alkalmat felhasználhassuk osztatlan nagyra-becsülésünknek, teljes bizalmunknak legelénkebb kijelentésére is.

Mély tiszteletünk újabb kijelentése mellett maradván a nagyméltóságú magyar királyi honvédelmi miniszter urnak

Pécs, 1896. évi március 14 én
alázatos szolgálói

Pécs szab. kir. város nevében
Majorosy Imre Aidinger János
főjegyző. kir. tanácsos, polgárm.

Gromon Dezső államtitkárnak ezt a feliratot küldték:

Nagyméltóságú magyar királyi honvédelmi államtitkár ur!

Megbotránkozással vettünk tudomást azon röpiratról, amelyen a magánboszu törek szik nagyméltóságodra a rágalom egész fergetegét zudítani.

A röpirat cinizmusa megdöbbentő s ép azért a legteljesebb undort kelti minden nemesen érző szívből fel.

Amidőn a közvélemény eme nyilvánulásáról sietünk e város közönsége nevében nagyméltóságodat is értesíteni — egyuttal alkalmat veszünk annak kijelentésére is, miként hasznias érdemei és működése iránt a legteljesebb elismeréssel és bizalommal viseltünk.

Fogadja nagyméltóságod őszinte hazafias üdvözlésünket s mély tiszteletünket.

Pécs, 1896. évi március 14 én

Alázatos szolgálói

Majorosy Imre Aidinger János
főjegyző. kir. tanácsos, polgárm.

— **(Százhatvannégy.)** Mai nappal befejeztetvén a pécsi szolgabírói járásban a sorozás, az eredmény az, hogy összesen 164 fegyverszolgálatra alkalmas hadköteles találattott az összesen 698 sorozás alá behívottak között.

— **(A pécs - doljni - miholjáci vasut)** közigazgatási bejárása Pécs, Málom, Keszű és Pellérd érdekeit illetőleg tegnap volt a vármegyei házában, melyen a kereskedelmi miniszterium kiküldöttjeként egy miniszteri titkár, továbbá a zágrábi vasuti főfelügyelőség, a helybeli forgalmi tisztség, az államasvasuti főnökség, Pécs város, a megye és Málom, Keszű és Pellérd községek képviselői vettek részt. A közigazgatási bejárást ma Harkányban, holnap Siklóson folytatják és vasárnap Dolnimiholjácson fejezik be.

— **(Ki ez?)** Ily címmel hozza a „Rendőri Lapok“ legutóbbi száma egy Zomborba tévedt, 14-15 évesnek látszó siketnéma fiu arcképét. A fiu, a kinek szeme zöldessárga, orra és szája rendes, homloka duzzadt, még a múlt év novemberében tévedt Zomborba s azóta hovátartozandósága feltalálható nem volt. A ki érdeklődik a siketnéma fiu iránt, arcképét megtekintheti a pécsi rendőrkapitányságnál is.

— **(Rehabilitált tanító.)** Váralja, toinamegyei községben, az iskolás gyermekek közül egy kis fiu tifuszban megbetegedett és hirtelen elhunyt. A község lakosai közül többen azonban, kik a községi tanítót — értelmetlen okokból gyűlölik s mindenkép kárára törnek, olyan feljelentést tettek ez esetből kifolyólag a tanító ellen, mintha az megverte volna a gyermeket s ennek következtében halt volna az el. Ezen koholt vád alól azonban a tanítót tisztázta a hivatalos vizsgálat, melyet a járási főszolgabíró és a járási orvos fogantatosítottak, a kik megvizsgálták a dolgot s konstatálták, hogy a vád egyszerű misztifikáció, minden alapot nélkülöz, mert a fiunak halálát a tifusz okozta s a holttesten semmi külső sérülés nem volt megállapítható.

— **(Adófelszólamlási bizottság.)** A belügyminiszter kinevezte a pécsi pénz ügyigazgatóság területére 1896-98. évekre szervezendő adófelszólamlási bizottság elnökévé Krasznay Mihály kir. tanácsost, helyetteselnökévé pedig Otócska Géza urad. bérlőt.

— **(A mohácsi megyei kórház alapkölvetétele.)** Ma ment végbe a Mohácson építendő megyei közkórház alapkölvetételenek ünnepsége, melyen Koszits Kamill főjegyző, Kovácsffy Kálmán, az államépítészeti hivatal főnöke s dr. Johanna m. tb. főorvos mint kiküldöttek vettek részt. Az alapkölvetétel nagy ünnepséggel folyt le. élénk részvétele közben egész Mohács város közönségének.

— **(Eltűnt leány)** A pécsi rendőrkapitányság most egy eltűnt leányt köröztet. A leány neve Müller Matild, szüle-

téshelye Mertonfa. Ott lakott a fiatal, alig 18 éves leány a szüleinél, egyszerre azonban eszébe jutott, hogy elmegy világot próbálni s cselédkönyvet váltván, be is jött ide Pécsre és itt szolgálatba állt. A szolgálatban jólrosszul ment a sora, a hogy jött, de mindig jobban vágyódott a munka nélküli életre, mert tudta, hogy szép, szemrevaló leány, a kinek nem muszáj épen a fiatalságát mosogatással eltölteni. Pár héttel ezelőtt aztán felmondta a szolgálatot gazdaasszonyának, azzal, hogy hazamegy Martonfára. Haza azonban nem ment, hanem eltűnt a városból s azóta nyoma veszett. Az eltűnt leány közep-termetű, kerek arcú, gesztenyeszin hajú, egyenes hegyes orru, egyszóval csinos kinézetű volt s nem lehetetlen, hogy ha feltalálják is valahol, lélekkufárok kezei közt akadnak rá, a kikhez a könnyelmű életre való hajlandósága vitte.

— **(Egy kocsis szerencsétlensége.)** Ma reggel 9 óra tájban sebes vágatva futott végig két megvadult ló egy kocsival az indóház-utcán. A kocsis hiába igyekezett a száguldó lovakat megfékezni, nem birt velök, mert azok — amint az indóház-utca elején valamitől megbokrosodtak — fékevesztetten ragadták a kocsit tova. A bakon ülő ember áldozata is lett a megvadult lovakal való küzdelmének, mert — a mint azokat megfékezni akarta — az ideoda hanyódó kocsi bakjáról, az egyensúlyt elvesztve, leesett, még pedig oly szerencsétlenül, hogy ballábát eltörte bokán felül. A szerencsétlenül járt kocsinak a járó kelők siettek segítségére, míg a megvadult lovak egészen a vasuti indóházig ragadták a kocsit, a hol végre meg tudták fékezni őket. A szerencsétlenül járt kocsist — a ki Schaffer Antal kereskedőnél szolgál — ápolás végett bevitték a városi közkórházba.

— **(Gondnokság alá helyezések.)** A pécsi kir. törvényszék mai napon közhírré teszi, hogy Brem József, 51 éves, róm. kath. vallású pécsi lakost, — ugy Balázs Amladenné szül. Todorovics Rozsila, 29 éves, görög-keleti vallású lipitói lakosnót elmebaj miatt gondnokság alá helyezte.

— **(Tejszövetkezet B.-Nádasdon.)** A B.-Nádasdon megalakult tejszövetkezetről a következőket írja tudósítónk: A szövetkezet elnöke Herger Sándor, igazgatósági tagjai: Podgorelac Sándor községi jegyző, Stájerny Antal, Müller György és Weber János; felügyelő bizottsági tagok Schmidt Ignác főerdész, Jakab Ádám és Hauk János, póttagok Hartmann János, Henk János. A tejszövetkezet körül a legnagyobb buzgalmat fejtettek ki Herger Sándor, Müller György és Jakab Ádám, kik házról-házra jártak és a tudatlan népet felvilágosították a tejszövetkezet előnyeivel. Ez időszertint a helyiség átalakításai folynak, mely a főuton lesz elhelyezve és a szükséges eszközök és gépek is meg vannak rendelve s a szövetkezetnél nemcsak tej, de vaj, túró is lesz kapható, valamint tejszín is.

— **(Pályázat.)** A dárdai kir. adóhivatalnál egy adótisztai állás van üresedésben. Pályázatok két hét alatt adandók be a pénzügyigazgatósághoz.

— **(Himen táblája.)** E héten a következő új jegyepárok nevei kerültek az anyakönyvvezetői hivatal házassulandók ki-hirdetési táblájára:

Gelencsér Ferenc, róm. kath., Pécs — Pappert Anna Mária, róm. kath., Pécs;

Kovács Antal, róm. kath., Szabolcsbánya — Staub Mária, róm. kath., Szabolcsbánya;

Schönhardt Henrik, róm. kath., Görc — Angelmayer Ida, ág. ev., Görc;

Mary Károly, róm. kath., Pécs — Steindl Teréz, róm. kath., Pécs;

Kunovics Géza, róm. kath., Szakáll (Tolnamegye) — Tóth Katalin, róm. kath., Pécs.

— **(Vásár B.-Nádasdon.)** A Baranya-Nádasdon legutóbb tartott országos vásár igen látogatott volt. Sok és szép szarvasmarha hajtattott fel a vásárra, melyen azonban a kereslet és kínálat igen lanyha volt, a minek a nép nagy szegénysége az oka.

— **(Apácasárda B.-Nádasdon.)** Baranya Nádasd nemsokára apáca-zárdát fog kapni, mely Dulánszky Adolfné és Dulánszky Mária 12 ezer forintos alapítványainak köszöni felállítását. A zárda számára, mely leányiskolával és kisedovodával lesz egybekötve, a helyiségeket Nádasd község fogja átengedni. A zárda létesítésének tervét Romáisz József plébános lelkes törekvéssel karolta fel s talán már a jövő évben apácasárdába járathatják a baranyánádasdiak a leánygyermeküket.

— **(Moszósítás esetén.)** Ne tessék megijedni, nem lesz moszósítás, de a belügyminiszter felhívta a vármegyét, késsítessen sürgősen kimutatást azon asolgabirák ról és jegyzőkről, kik a hadsereg, vagy a honvédség léteszmájához tartoznak s kiknek a netán elrendelendő moszósítás tizenötödik napjáig polgári alkalmasságukban való meghagyása a közszolgálat érdekében elkerülhetetlen. Egy másik leiratában elrendeli a miniszter, hogy azon köztisztviselőkről, kiknek állásához a jogi és államtudományi tanulmányok bevégezése szükséges, szintén kimutatás terjesztendő fel és ennek alapján megjelölendők azok, kik háboru esetén teljes felmentésre tarthatnak igényt, melyet a belügyminiszter ajánlatára a király ad meg.

— **(A kislottó végnapjai.)** Öreg lutris nénikék egyetlen reménysége, a kislottó, egymásután szűnik meg minden nagyobb városban. E városok sorába mai nappal lépett Pécs is, a hol még egyetlen huzás háttáridejéig vívódik a halállal a kislottó, hogy azután meghaljon. Ma délután négy órakor volt Pécsen az utolsó tevés a kislottóra. Tudvalevőleg Pécsen utóbbi időben csakis Gyimóthy Gyulánál volt lottógyűjtőde, ahol a kislottóra tenni lehetett; el is lepte a sok szerencsét próbáló azon napokon, melyeken az üzlet előtt levő táblán a fentebbi két szó „utolsó tevés“ olvasható volt. Miután Gyimóthy Gyula feladta a lottógyűjtődét, ma délután igazán az utolsó tevés volt Pécsen a kislotton.

— **(Munkaadók és munkanélküliek összeírása.)** A földmivélsügyi minisztertől tegnap rendelet érkezett a vár-

megye alispánjához, hogy a vármegye területén levő összes munkaadók és a munkakeresők, előbbiek néveserint, utóbbiak számserint irassanak össze; az összeírás járásokint fog végbemenni s a központban a járások kimutatásaiából összesített jegyzéket fognak készíteni s azt április hó közepéig felterjesztik a földmivélsügyi miniszterhez.

— **(A péntekesek asztaltársasága)** ez uton értesíti tagjait, hogy f. hó 20-tól, vagyis holnap péntektől kezdve, összejöveteleit a „Nádor“ külön termében tartja.

— **(Eljegyzés.)** Schön Samu dr. Kaposvárról eljegyzte Tausz Sárkát, özv. Tausz Vilmosné dohánynagyassze tulajdonos leányát Pécsen.

— **(Pórujárt tolvaj.)** A ma reggeli piacon Kollarik Mártonné budavárosi lakos söldségaras asszonyt egy suhanc gyerek meg akarta lopni, azon mesterkedvén, hogy míg az asszony a vevőivel alkudozott, ő a háta megé letett kis kési kosarát, melyben ebédre vett jóféle borjúhus volt s az asszony aprópénzes tárcája is: valahogy ellopja. Ez azonban nem sikerült neki, mert az egyik vevő észrevette, hogy miben sántikál s egyszerre csak nyakon csipték az asszonyok és átadták egy rendőrnek. Az aztán bevitte a városházára, a hol Juson Lajost — mert így hívják a pórujárt tolvajt — kihallgatták, de mert időközben a kofa asszony is megjelent s kijelentette, hogy kár nincs s a gyereknek nem akar rosszat, egyelőre csak a dutyiba csukták a pórujárt suhancot.

— Bizony ugy, Fejes ur. Hogy önök elmentek Kerékvárról, két évig felém se nézett az a leány. Ott-hon volt a pusztán; szülei azonban sehogyse voltak vele megelégedve. Ábrándozott, sóhajtozott és ugy viselte magát, mintha utálná az életet. Pankotai János uram ezt a szememre hányta egyszer, hogy az én házamnál romlott el a lánya. Azóta aztán én nem is beszélek velök. Közben kérője akadt Évinek; a Palotai Miska, a kinek az apja kétszer olyan gazdag, mint Pankotaiék. És az a bolond lány nem akart hozzá menni feleségül s inkább megszökött, semhogy a felesége legyen.

Félérken nyitja be most a takaros kiöltözött szolgáló az ajtót s alássan engedelmet kér egy pár órai kimenőre. Nagypálné megadja neki s aztán hosszasan utána néz a szemrevaló leánynak, a mint az kilebeg az ajtón.

— Es tudja-e, ki segített annak a lánynak a szökésben? fordul kérdőleg Fejes Bercihez. Az a lány, aki itt szolgált nálam, mikor még önök is itt laktak...

— A Panna, adja meg a választ a vendég és most érti azokat a szavakat, miket asztalterítéskor mondott neki Nagypálné asszony, mostani szolgálója, mikor azt kérdezte tőle, mióta van a háznál.

— Igen, az. Mint később megtudtam ez a leány, valami táncmulatságról hazajövet, a mire kimenőt is alig akartam pedig neki adni, éjjeltájban találkozott Évivel. Elvezette egy jó ismerőséhez s ott volt Évi másnap éjjelig, a mikor Panna engem készakarva annyira méregbe hozott, hogy elkergettem. Ha el nem kergettem, akkor is elszökött volna, mert már a ruhája

Nagypálné asszony csak a fejét ingatja jobbra-balra e szavakra; Fejes Berci tovább beszél.

— Közben aztán, mintha nem lett volna megelégedve azzal, hogy fényes ekzisztenciája van, hogy mint a meghiresebb pesti jogász az elsőrendű, országosnevű fiskálisok irodájába invitálják gyakorlatra, elkezdett az ujságokba is írogatni. A cikkei csakhamar feltűnést keltettek; adott ki egy kötet verset, azt egy hét alatt elkapkodták s a második héten már ott pompázott újra a könyvkereskedők kirakataiban, ezzel a büszke felirattal: „Második ezer.“ Majd szindarabot írt s annak is óriási hatása volt... egyszerűval Dömeházi Saul nevét ismerte az egész Budapest s a mit mások tíz év alatt se tudnak elérni, ő elérte alig két év alatt, még egészen fiatalon.

Nagypálné asszony csak hallgatja Fejes Berci szavait, s mert sokat nem ért azokból, ezt a nagy hírességet meg pláne sehogy sem tudja megérteni, hát csak integet rá a fejével és mosolyog hozzá, büszke mosolylyal, hogy ime az ő Sauljából mi lett!

— Akkor aztán a mi Saulunk egyszerre megváltozott. Mintha megunt volna a sok dicsőséget, mintha megcsömörlött volna az örökös tevékenységtől, mintha az a lázas sietség csak addig tartott volna a lelkében, míg elért sok olyat, a mit más ember egy éltlen keresztül se tud kivívni, — egészen ugy viselkedett. Persze ez nem igen sokaknak tűnt fel; mert hiszen azért csak a jól ismert Dömeházi Saul maradt ő mindenki előtt. De feltűnt nekünk, a kik gyerekkora óta ismertük, s a kikkel egyszer csak sorra kezdte járni éjszakánként a mulatóhelyeket s vitte közöttünk a fölump szerepét.

— (Rendőri kihágásért elítelt cselédleány.) Grensz Gizella, sárbovárdi születésű cselédleányt, a rendőrkapitányaság rendőri kihágás miatt 10 frt pénzbírságra, esetleg kétnapi elzárásra ítélte azért, mert a napokban éjjeli csendháborítást követett el, több legényismerőse társaságban a rendőröknek, kik be akarták kísérni, ellenszegült. Az elítelt leányzó, mivel a 10 forintot nem bírja lefizetni, leülni pedig nincs kedve helyette a két napot, megszőkött. Most keresik és ha feltalálják, kedve ellenére is le kell ülnie a rá kimért pénz büntetést.

— (A pálinka gonosz ital.) Jó Csátár Zsiga orsz. képviselő szerette ezt a kétsoros verset, a melyekben az van elpanassolva, hogy „A pálinka gonosz ital, a ki iszja, az mind meghal.“ Nos hát Vasi János napasámos ember már gyerek korától fogva iszja a pálinkát, de még nem halt meg tőle. Az igaz, hogy a gonosz ital gyakran leveri a lábáról s ilyenkor úgy néz ki, mint a — tetszhalott. Ez történt vele az éjjel is a siklósi országúton, honnan a rendőrség szedte fel s bezáratotta — hogy mámorát kialudja — a kóterba.

— (Jó fogás.) Egyik legutóbbi számunkban írtuk, hogy a rendőrség országosan körözi Szabó Lajos, kaposvári születésű, 33 éves szabósegédet, a ki Budapestről — többféle lopás elkövetése után — megszőkött. Megírtuk azt is, hogy a körözött dupla s a b ó folytonosan vándorolt s e vándorlásai

közben Pécsre is megfordult, honnan azonban minden törvénybe ütköző emlék hátrahagyása nélkül távozott el. S ama véleményüknek adtuk kifejezést, hogy valószínűleg erre felvette útját a körözött szabólegény. S valóban ugyanis volt. Szabó Lajos csakugyan Pécsre jött szökése után s itt akart egyidőre biztonságban lenni. Azonban ettől a boldogságtól megfosztotta őt Selényi Antal rendőrbirtos — a ki különben speciálisan a gonosztevők kinyomozásában — a a tolvaj szökevényt hamarosan letartóztatta, a ki mikor igazolásra szólították föl, erre képtelen volt s rövid vallatásra beismerte a lopást is, a mit elkövetett. Ma már utban van Budapest felé, hogy a törvényszék vegye gondjai alá.

— (Kaposváriak sajtópöre.) A pécsi kir. törvényszék, mint sajtóügyi bíróság, mint régebben jeleztük is már, f. hó 21 ére tüzte ki ama sajtópör végtárgyalását, melyet Németh Ignác, volt kaposvári polgármester, indított Stercfinger Samu kaposvári lakos ellen. Mint értesülünk, Stercfinger Samu azonban a végtárgyalás elhalasztását kéri, azon indokból, mert a panaszos hivatalból üldözendő büntettek és vétségek miatt büntetést alatt áll s ezek anyaga képezi a sajtópör anyagát is, a mely esetben a btkv. és a büntető eljárások 267. § értelmében a panaszos rágalmozási és becsületsértési keresete mindaddig nem érvényesíthető, míg ugyancsak ő az inkriminált esetek miatt büntető eljárás alatt áll. Vagyis

ugyanas az eset itt is, mint Hercegh és Mautner budapesti lakosoknak lapunk ellen indított sajtóperénél, melynek tárgyalását a törvényszék ugyanily okból elhalasztotta. A törvényszék mint sajtóbírószak azonban ma hozott határozatával a halasztási kérelemnek nem adott helyet, mert a folyamodó nem igazolta az összefüggést a büntetést és a sajtóper tárgya között.

Művészet, irodalom.

○ Egér. Szép közönség sorakozott az „Egér“ tegnapi előadására, hogy végig élvezze Kalmár Piroška ezen egyik legkiválóbb alkotását. Az a természetesség, az a közvetlenség, az a melegség az az igazság, mely minden szavából és akciójából kiáradt, valóságos tapsviharra ragadta a közönséget. A remegő kis vadgalamb féltékenysége, összerenzenése, a méltatlan bánásmód és csufnévilletése alatt a csalódásig hű képmása volt a kis hamupipókének. Ártatlan panaszszava, szerelmének ébredése és fejlődése, az ennek hatása alatt kicsalt hangok igazsága, a boldogság vigasztaló reménységének édes-kedves megnyilatkozása, mint a viszonzásért érzete, és a remények valószínűségének mámoros öröme nem egy keményszívű férfiú szeméből csalt ki könnyeket. Ha nem láttuk volna, nem beszélnék. Méltó partnere volt Rónainé Balogh Etel, ki mintha naponta több bájjal, szeretetreméltósággal és kedvességgel jelenék meg a színpadon. Eltalálta az érzelgős báróné alakját Polgárné és egy kis kellemes híján kacér férfitermészetű Papat Kissné. Balla Kálmán pedig, kiről multkor tárcánkban megfellegetünk, mert nem tudtuk biztosan, távozik-e,

— Hejh, csak nem is jó az, ha a fiatalokból kitör a rossz virtus, kockáztatja meg saját véleményét e nem várt fordulatra Nagypálné asszony.

— No, nem tartott sokáig ez az állapot, igyekszik vigasztalni Nagypálnét Fejes Berci. Hanem azóta mintha valami titka volna annak a fiúnak.

— Mióta?

— Hát körülbelül két esztendő óta, felel a kérdésre Fejes Berci. Azóta amióta Vas tanácsosné házához nem járt, a mi éjszakai kirándulásainknak pedig a tongeberje volt.

— Két év óta? Hiszen akkor...

Az a hang, ahogy Nagypálné asszony ezeket a szavakat nagy ijedve kiejti, feltűnik Fejes Bereinek. Kérdőleg néz rá, mintha nem értené ezt a különös felindulást. Az asszony, természetesen, észreveszi ezt és csakhamar leküzdözi a felindulást és folytatja amit mondani kezdett.

— Hiszen akkor ma talán még sem olyan a helyzete Dömeházi urnak?!

— Dehogynem, nyugtatja meg Fejes Berci, elfogadván az előbbi ijedtség okául Nagypálnénak Saulra való büszkeségét. A hirnév nem olyan mulandó, mint a javak, csak nem kell bemocskolni. Dömeházi Saul ma is az a jól ismert, kedvelt, népszerű ifjú ember, a ki volt; csak valami változás van a lelkében... azt hiszem, szerelmes.

— Óh, ha szerelmes, akkor boldog is lesz! Hiszen büszke lehet rá akárki, ha a lányát elveszi.

Nagypálné asszony ezzel zárja be Fejes Berci

beszámolását Dömeházi Saul életpályájáról s egy pár pillanatra csend lesz a szobában.

— Ezt a csendet a vendég szakítja meg és gyors sietséggel, feledékenységét mentegető hangon szól:

— Ejnye, én is jól csinálom. Beszélék mindenről és Évike kisasszonyt nem is kérdezem?!

Nagypálné asszony arca fehér lesz e szavakra. Ismét látszik rajta az az előbbi ijedtség s vontatott hangon, kedvetlenül feleli:

— Az Évi? ... Hát csak meg van valahol...

— Valahol? Mit akar ezzel mondani, asszonyság? Hát mi történt vele?

Fejes Berci hangjából kiérzik, hogy nem tud semmit s hogy megrémíti, a mit az asszony mondott.

— Igen, valahol, erősíti újból Nagypálné asszony. Mert két év óta nem tudjuk hol van.

— Nem tudják? csodálkozik Fejes Berci. De hát a szülei?!

— Azok sem. Két év előtt egy éjjel csak elűnt a pusztáról a szülei házából s azóta hirt sem hallatott magáról.

Lemondással teljes, szinte szégyenkező a hang, a hogy ezt Nagypál Péterné lassan, csaknem auttogva mondja, hogy valahogy ki ne hallatszanak szavai a konyhába, a hol a cseléd már elvégezte a takarítást és most csinosítja magát egy kis vasárnap délutáni kimenőre.

Fejes Berci kezdi megérteni a dolgot s nem is kockáztat meg újabb kérdést. A mit azonban nem vár Nagypál Péterné, hanem elmondta mindent, a mi a szívében fekszik.

ma nagyon sikeresen alakított. Ő értelmes asinész, szerepkörében tiszteltreméltó képességekkel. Ő is a Peterdy-Kalmár féle új iskola híve, szeret életeleveníben alakítani, ha csak figyelmet fordít szerepére.

Határidő-naptár.

Március 22.: Pécsi Ipartestület rendes évi közgyűlése a városháza nagytermében d. e. 10 órakor.

Március 23. Katonai felülvizsgálat a vármegyeházán. — Ujoncozás kezdete a pécsváradai szolgabírói járásban.

Március 25.: „Pécsi kölcsönsegélyező egyesület” közgyűlése a városháza nagytermében d. e. 10 órakor.

Március 27. Ujoncozás vége a pécsváradai szolgabírói járásban.

Március 29. Országos vásár Pécsen.

Március 30. Katonai lóvásár Szentlőrincen.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Országgyűlés.

A főrendiház ülése március 25-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Szilágy József elnöklete alatt ma a főrendiház rövid ülést tartott, melyen az indemnítási javaslatot tárgyalták.

Zichy Nándor gróf az indemnitást nem tartja bizalomnyilvánításnak, tehát megszállva. Élesen kikélt ezután Bánffy báró újévi beszéde ellen, mivel őt és a néppártot, intéző férfainak személyében, egyéni becsületükben megsértette. A néppárt sokkal magasabb nívón áll, mint Bánffy; mert benne tömörül az igazi vallásos magyarság összessége. A meggyőződést különben tisztelni kell, nem pedig az ellen erőszakoskodni. Ezután Wlassich ellen fordul, a ki a képviselőházban nyilatkozott ő felsége álláspontjáról a katolikus autonomia ügyében, azonban erre való tájékoztatásra a főrendekeket nem tartotta méltóknak a kik pedig épp úgy részesei a törvényhozásnak, mint a képviselőház tagjai.

Bánffy Dezső báró azonnal felel. Wlassich — ugymond — a képviselőházban tárcája keretében nyilatkozott és a budgetnek a főrendiházban leendő tárgyalásakor szintén nyilatkozni fog. Zichy Nándor gróf a bizalommegvonást természetesnek találja. Szóló nem is óhajta, annyira távol állanak meggyőződésükben, hogy Zichy és a néppárt nívójára nem vágyakozik. Megmarad továbbra is a maga polcán, mely mögött a nemzet többsége és a hazafiak hosszú idők óta bölcs mérséklettel intézik a haza sorsát. (Éljenezés balfelől.)

Magát az indemnitást és a többi javaslatokat ezután minden vita nélkül elfogadták.

TÁVIRATOK.

— **A képviselőház ülése március 19-én.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A filloxa-javaslatot a mai ülésben részleteiben is elfogadták, holnap a honvédelmi tárcára kerül a sor.

— **A legsárgafeketőbb miniszter párosviaskodása.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Jósika Samu b. miniszter és Klebersberg Zdenkó gróf ma Fodor vivótermében összmérték kard-

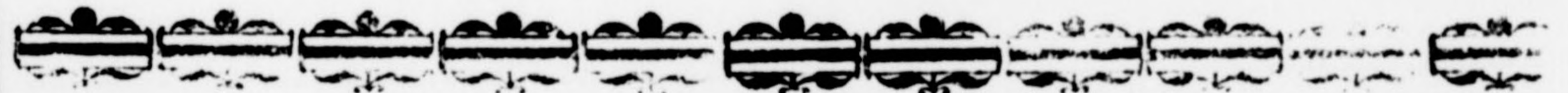
jaikat. Kétszer csaptak össze nagyon hevesen; Jósika balkezén könnyen, Klebersberg fején és balkarján jelentékenyen megsérült. Felek nem békültek ki. Klebersberg bekötött fejével lakásán ül. Az összecsapás oly heves volt, hogy a kardmarkolatok is egymást érték. Klebersberg fejébe 5—6 centiméternyi bőrfolytonossági hiányból áll.

— A milliomos gyilkosa.

(A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A budapesti kir. törvényszéknél későn este hirdették ki tegnap az ítéletet. Jólétszi Chászár Károly előtt, a ki Deutsch Lajost, a „Haas és Deutsch” cég egyik tagját a múlt évi augusztusban Budapesten agyonlőtte. Az ítélet nyolc évi fegyházra — melyből hat hónap kitöltöttnek vétetik a vizsgálati fogság által — s 10 évi hivatalvesztés és politikai jogainak felfüggesztésére ítéli a milliomos vállalkozó gyilkosát. Az ítélet ellen úgy az elítélt, mint a közvádoló is felebbezték.

Eladó ház.

Pécsen, szigeti külvárosban, kassárnya-utca 8-ik sz. ház, melyben elől kert és hátul gazdasági udvar van, szabad kézből jutányos áron eladó. Értekezni lehet ott a helyben a tulajdonossal.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Legujabb szenzációs találmány.

Felülmulthatatlan! Bámulatos olcsó! Egyetlen a maga nemében!

Egyszer és mindenkorra

Uj!

elegendő ha vásárol két forintért egy elpusztíthatatlan kitűnő és ujjonnan feltalált cs. kir. szabadalommal védett

Uj!

kézi mosógépet kararai márványból

„Hlavacsek szabadalma.”

Legjobb valamennyi közt! Az anyag keménysége folytán elpusztíthatatlan és mindig sima. Találmányunk fölötté áll minden eddigi kézi mosó gépnek, minthogy csakis finoman köszörült és főképen kararai márványból készül, finomsága és simaságánál fogva a legtisztább, kifogástalan és gyorsabb mosás éretik el, mint bármily más mosógép által. Megbízásoknak, darabonkinti 2 frtjávali leggondosabb kivitelére, bármily mennyiségben ajánlja magát

tisztelettel

a cs. kir. kizár. szab. vállalat márvány-mosógépek készítésére, valamint szobrászati műtárgyak műterme

Hlavacsek V. és Fia Strakonitz-ban.

Ismét eladók és ügynökök magas jutalékban részesülnek.

Cs. és kir. szab.

Zentler-féle

férfi- és gyermekruháraktár Pécsen, király-utca, Bazár épület, a városházával szemben.

„Millenium-öltönyök”

a legujabb és legdivatosabb

Lodenposztóból

a legdusabb választékban, továbbá tavaszi felöltők, felső kabátok, haveloc, és öltönyök a legfinomabb angol és francia szöveteiből bámulatos olcsó áron ajánl a

ZENTLER-féle

cs. és kir. szab. uri és gyermekruháraktár

Pécsen, Király utca 1. sz., Bazárépület. Figyelmeztetés! Ezen legujabb loden-szővete általánosan elismert tartósága által azon kedvező helyzetbe vagyok, hogy annak minősége valamint olcsó ára folytán minden külföldi és fővárosi legnagyobb hasonló cégekkel versenyezek!

A legkitünőbb

és

legolcsóbb

hektograf-

anyag

kapható

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utcza sarkán.